

fører for Udvalget og fremlagt dets Indstilling, hvorimod det ærede Medlem aabenbart finder, at det ikke strider mod Sømmelighed at fremdrage Forhandlingerne i Udvalget her i Tinget. Jeg synes ellers, at Livet efterhaanden maatte have belært det ærede Medlem om, at det er rart at holde sig indenfor Sømmelighedens Grænser. Det ærede Medlem vil som ethvert Medlem vide, at forskellige Synspunkter bliver fremsat indenfor Udvalget, og at man ikke har Lov til at fremdrage disse i Salen; dette gør sig særlig gældende i dette Tilfælde, da det ærede Medlem selv er af den Opfattelse, at skal dette Lovforslag gennemføres, skal det ske med Tilslutning fra alle Partier. Naar denne Enighed er opnået, har det ærede Medlem som Ordfører at fremsætte den enstemmige Indstilling og søge at faa den vedtaget. Punktum! Dermed hører det ærede Medlems Opgave op. Under de Forhandlinger, der blev ført i Udvalget, hvor det ærede Medlem selvfølgelig ogsaa var paa det rene med, at hvis man ikke kunde gaa med til at forandre den Dato, der var fastsat i Lovforslaget, maatte man lade være med at forandre den, blev der til Slutning af Ministeren stillet det foreliggende Ændringsforslag for at samle alle, saaledes at vi gik med til det ærede Medlems oprindelige Forslag, at den 1. Juni sattes som Tidsgrænse, mod at Beløbet sattes til 90 Ore pr. Dag. I gamle Dage, d. v. s. 10 Aar tilbage i Tiden, var det ærede Medlems Parti ivrigt efter, hver Gang der kom en Udgift, der berørte Forsvarsvæsenet, at lægge denne Udgift sammen med andre herhen hørende Udgifter, ligegyldigt af hvilken Art det var, og foreholde det daværende Styre, som den Gang altsaa var et Venstreministerium, hvorledes Forsvarsudgifterne under disse Venstreministerier stadig steg. Nu synes det at være det ærede Medlems fornemste Opgave at faa Forsvarsudgifterne til stadig at stige. Jeg haaber, at dette efterhaanden maa komme saa dybt ned i det ærede Medlems Tankegang, at det ærede Medlem ogsaa vil fortsætte dermed paa andre Omraader vedrørende Forsvarsvæsenet. — Jeg maa, som sagt, holde paa, at Ordføreren under Forhandlingerne her ikke har Lov til at fremdrage Forhandlingerne i Udvalget, ihvorvel jeg fuldt ud vil staa ved det Standpunkt, jeg i Udvalget har indtaget i denne Sag. Men, som sagt, man skal holde sig indenfor det sømmelige Grænser.

Ordføreren (H. P. Hansen [Randers Amts 1ste Valgkreds]): Hvis jeg her i Tinget

skal belæres om Sømmelighed, vil jeg foretrække at blive belært fra Formandspladsen og ikke af det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger). Jeg tror, det ærede Medlem har nok at gøre med sin egen Sømmelighed her i Salen og kan lade mig have min i Fred; jeg skal nok selv vogte over den.

Det ærede Medlem siger, at jeg maatte være paa det rene med, at hvis der ikke i Udvalget kunde opnaas Enighed om at forandre Datoen i Lovforslagets § 3, saa maatte man lade den staa. Nej, deri er jeg slet ikke enig med det ærede Medlem. Jeg er tværtimod af den Opfattelse, at selv om det ærede Medlem ikke havde villet være med til noget som helst hverken for sit eget Vedkommende eller paa sit Partis Vegne, vilde denne Dato nok være blevet ændret alligevel; saa ogsaa paa det Omraade maa jeg bede det ærede Medlem om at erindre, at det ikke er saadan, at denne Sag staa og falder med det ærede Medlems Standpunkt til den.

Med Hensyn til det ærede Medlems Udtalelse om, at mit Parti for en halv Snes Aar siden — „i gamle Dage“, som det ærede Medlem sagde — altid summerede op, hvorledes de militære Udgifter steg, og altid pegede derpaa, medens det ærede Medlem mente, at der nu var foregaaet en væsentlig Svingning fra dette henimod stadig at lade Udgifterne stige, skal jeg med en, om jeg saa maa sige, klassisk Vending her i Tinget bemærke, at det ærede Medlem vel ikke er i Tvivl om, at der hersker andre Forhold i Europa og for Resten ogsaa her i Landet for Tiden end for 10 Aar siden, og under disse Omstændigheder maa man, om jeg saa maa sige, gøre en Dyd af Nødvendigheden. Men een Ting er, at de militære Udgifter under disse Omstændigheder stiger, fordi man finder, at det er tvingende nødvendigt at give dem, der er indkaldte til Sikringsstyrken, et Tillæg til deres Løn, simpelt hen fordi de ikke kan leve af den Indtægt, de faar, og en anden Ting er det i al Almindelighed at lade de militære Udgifter stige. I denne Forbindelse skal jeg sige til det ærede Medlem, at han vil ikke faa nogen Glæde af det Haab, han udtalte om min og mit Partis fremtidige Stilling til disse Spørgsmaal. Det Haab maa jeg berøve det ærede Medlem.

Ellinger: Grundlaget for Arbejdet i Udvalget var, at man fra alle Sider blev enig, og dette er udtalt tydeligt af det ærede Medlem selv.